

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Compendium rerum in Chalcedonensi concilio gestarum, in huius secundi
libri fine collocatum. Caput XVIII. Epitome eorum, quæ acta sunt & decisa
in concilio Chalcedonensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGRII HISTORIAE

imperium occupavit. Quo mortuo, summam rerū Romanarū administrat Odoacer, qui imperatoris nomine repudiato, se regem appellari voluit.

De morte Leonis & parvi Leonis imperio, & Zenonis rursus patris eius. Cap. XVII.

Per idem tempus Leo imperator, cum decem & septem annos regnasset, Constantinopoli deponit imperiū, Leonemq; Ariadnae filiae suae, & Zenonis filium, iam admodum tenerum aetate, in imperij gradu locat. Post quem Zeno pater purpuram induit ut Leonis gener: subsidio Berinae coniugis Leonis, mortuoq; puero paulò post, Zeno solus imperij obtinet gubernacula. Quae autem res fuerint vel ab eo, vel contra eum gestae, quaeque eius temporibus acciderint, proximus liber, deo iuvante, perspicue docebit.

Compendium rerum in Chalcedonensi concilio gestarum, in huius secundi libri fine collocatum Caput XVIII.

Epitome eorum, quae acta sunt & decisa in concilio Chalcedonensi.

Pascasianus, & Lucentius, episcopi, & Bonifacius presbyter, in hoc concilio, Leonis antiquae Romae Pontificis fuere vicarij, Anatolius itē antistes Constantinopolis, Dioscorus Alexandriae episcopus, Maximus episcopus Antiochia, & Iuuenalis Hierosolymorum, & horum omnium sacerdotes, eidem concilio interfuerunt. Quorum numero adiuncti erant senatores primarij: quibus dixerunt vicarij Leonis, Dioscorum non debere cum illis in concilio confidere. Istud enim suum episcopum Leonem mandasse: quod quidem si minime obseruaret, se ab Ecclesia decessuros. Ac cum senatores rogarent, quae nam crimina objicerentur Dioscoro, responderunt illum, qui personam iudicis praeter aequum & bonum susceperat absque Romani Pontificis praesentis permisso, debere pro iudicio, quod ipse de alijs dederat, iudicium subire. Quae cum dixissent, & Dioscorus de sententia

'entia senatus in medio confessu statueretur, petebat Eu-
 'sebius, vt supplex libellus quē ad imperatores miserat, co-
 'ram iā perlegeretur, hæc q; verba adiecit. Mihi certe à Dio
 'scoro facta est iniuria, fidei etiā facta iniuria: Flavianus epi-
 'scopus ab eo interfectus, vnaque mecū iniquè sacerdotio
 'abdicatus. Iubete meū supplicē libellū legi. Quæ cū dixit
 'set, supplex libellus lectus fuit, q est hæc verba cōplexus.

'Supplex libellus imperatoribus nostris Christum ve-
 'rè colentibus, religiosissimis, & sanctissimis, Fl. Valen-
 'tiniano, & Martiano semper Augustis, ab Eusebio humil-
 'limo episcopo Dorylæensi, qui pro se, pro orthodoxa fi-
 'de, pro Flauiano denique sanctissimo episcopo Con-
 'stantinopolitano verba fecit, oblatas.

'Est quidem vestræ amplitudini propositum, vt cunctis, qui
 'vestro parent imperio, sedulo prouideatis, & cum cæteris
 'omnibus iniuria affectis, tum maxime sacerdotibus beni-
 'gnè opitulemini. In hoc enim diuinum numen, à quo
 'mortalium imperium & dominatus vobis tributus est,
 'verè colitur. Quare quoniam & fides Christiana, &
 'nos etiam, incommoda multa grauiaque contra æquita-
 'tis regulam à Dioscoro reuerendiss. episcopo Alexan-
 'driæ, vrbis primariæ, accepimus, ad vestrâ benignitatē sup-
 'plices accedimus, vt quod æquum est à vobis impetremus.
 'Causa autem querelæ eiusmodi est. In concilio nuper E-
 'phesi vrbis primariæ habito (quod vtinam nunquam fuis-
 'set habitum, ne orbem terrarum tantis malis, ac turbis op-
 'pleuisset) ille bonus vir Dioscorus, qui iuris & æqui nor-
 'mam pro nihilo putauit, qui timorem Dei contempsit, qui
 'eandem tenuit cum Eutyche homine pleno inanitatis, atq;
 'adeo hæretico opinionem ac sententiam, qui quisnam esset
 'aliquandiu multos celauit, postea tamen seipsum prodidit
 'cum ex criminatione, quam ego Eutychi intulisset, & ex
 'sententia, quam Flavianus sanctæ ac piæ memoriæ episco-
 'pus contra eum pronuntiaffet, occasionem arripuisset, mul-
 'titudine populorum seditiosorum coacta, & potentia sibi
 'pecuniæ subsidio acquisita, piam orthodoxorum religio-
 'nem, quoad eius fieri poterat, labefactare, & peruersam Eu-
 'tychis monachi doctrinam, quæ ab ipsis apostolorum tem-
 'poribus hactenus, à sanctis patribus condemnata fuerit, sta-
 'bilire

bilire

bilire laboravit. Itaque cum facinora, quæ tam confiden-
 ter tum contra Christianam fidem, tum contra nos admi-
 serit non exigui momenti sint, supplices accidimus ad
 genua vestræ Celsitudinis, obsecramusque ut iubeatur
 reuerendis. episcopum Dioscorum ad crimina ei à nobis
 obiecta respondere, nimirum commentaria rerum ab eo
 contra nos gestarum in sancto concilio perlegantur, qui-
 bus certè ostendere poterimus eum & ab orthodoxa fide
 alienum esse, & hæresim propugnare impietatis ple-
 nam, & iniquè nos abdicasse, & grauibus nos affecisse in-
 commodis: atque oramus præterea, ut diuina, & hono-
 rifica vestra mandata mittere dignemini sancto & gene-
 rali diuinissimorum Episcoporum concilio: quò &
 quid nos, & quid prædictus Dioscorus egerit, audiri, &
 omnia, quæ in concilio gerentur, vestræ pietati significa-
 ri possint: uti immortalis nostro capiti Christo placeamus.
 Cuius rei facti compotes, imperatores sanctissimi, assiduas pre-
 ces pro prospero vestri imperij statu perpetuando Deo
 offerre non desistemus. Quæ autem in secundo concilio
 Ephesino ab episcopis acta erant, rogatu tum Dio-
 scori, tum Eusebii publice ac palam legebantur: ex quibus
 constabat epistolam Leonis minime lectam fuisse, idque
 cum verba de eadem semel atque iterum facta fuissent.
 Vnde Dioscorus causam rogatus, respondit se semel atque
 iterum egisse cum episcopis, ut illud fieret: postulauitque
 Iuuenalis Hierosolymorum episcopus, & Thalassius
 Cæsareæ Cappadociæ episcopus, ut res istæ aperte de-
 clararentur (hos namque vna cum Dioscoro authori-
 tatem in concilio Chalcedonensi sibi assumpsisse con-
 stat) atque Iuuenalis dixit, affirmavitque Dioscorum qui-
 dem per literas imperatoris de legenda Leonis episto-
 la admonitum, postea tamen mentionem eiusdem episto-
 læ à nemine factam: Thalassius autem dixit se mini-
 me obstitisse, quò minus legeretur, neque tantum ha-
 buisse authoritatis, uti ipse solus decidere posset, ut le-
 geretur. Itaque actis concilij perlectis, & quibusdam
 episcopis nonnullas veteratorias & quasi commentitias
 sententias in illis deprehendentibus, Stephanus Ephe-
 siorum antistes rogatus, quinam eorum, qui tum subscri-
 bebant,

bebant, cū exceptione subscripissent, respondit Iulianum, qui postea Lebidi fuit episcopus, & Crispinum ita subscripsisse: eos tamen qui subscribebant Dioscoro, istud fieri minime permisisse, sed præhendisse subscribentium digitos, adeo ut turpissima ignominia nota affecti viderentur. Proinde Stephanus confitebatur eodem ipso die abdicationi Flauiani fuisse subscriptum. Quippe Acacius Ariarathia episcopus, chartæ, in qua nihil scriptum erat, omnes per vim & necessitatem infinitis fere malis à militibus, qui cū cruentis gladiis districtisque circumstabant, diuexatos, ab subscribendum impulit. Deinde alia rursus accusatione perlecta, Theodorus episcopus Claudionopolis dixit, neminem ista locutum fuisse. Cum autem ita actorum lectio progrediretur, vbi locus quidam occurrebat, qui completebatur, Eutychem & eos, qui asserunt carnem Dei & dominicæ seruatoris nostri Iesu Christi de cælo descēdisse, ita locutos, actorum commentarij ostenderunt, Eusebium respondisse, Eutychem dixisse quidem de cælo, sed non adiecisse, vnde sumpserat. Diogenem autem episcopum Cyzici tum vrgeri: Dic ergo vnde? eos vero vterius querere non fuisse permisos. Tum ipsa acta in medium proferunt. Deinde Basilius episcopus Seleucie Isaurie dixit: adoro vnum dominum nostrum Iesum Christum filium Dei, solū Deum verbum, qui post incarnationem, & copulationem diuinitatis & humanitatis, in duabus naturis consistere intelligitur. Contra ista cœperunt Aegyptij ita vociferari: nemo eum, qui partiri nequit, in partes diuidat: vnum filium oportet, non duos dicere filios. Tum episcopi Orientis clamare: anathema sit Christum partienti, anathema eum diuidenti. Eadem etiam acta referunt Euthicem interrogatum vtrum duas in Christo esse naturas assereret, respondisse se scire Christum ante coniunctionem diuinitatis cum humanitate ex duabus constituisse naturis, at post copulationem, vnā in eo esse? Basilium tum dixisse: quod si non dicat post coniunctionem naturarum, duas esse naturas, quæ nec separari, nec confundi possint, confusionem inducere & commixtionem: sin autem adijciat diuinitatem incarnatam esse, & humanitatem induisse, & incarnationem eo modo, quo Cyrillus intelligat, eadem eum dicere

dicere

dicere, quæ ipsi. Nam aliud diuinitatem esse, quæ ex patre fuit, humanitatem autem aliud, quæ ex matre. Qui cum essent interrogati, quam obrem abdicationi Flauiani subscripsissent, actorum commentarij declarant episcopos Orientis sic clamasse. Omnes peccauimus, oēs igitur veniam petimus. Deinde cum ulterius in actis legendis procederetur, constabat episcopos rogatos fuisse, cur Eusebium in congressum & colloquium cum illis venire cupientem non permisissent: ad quæ Dioscorus respondet, Elpidium literas admonitorias attulisse illis, confirmasseque imperatorem Theodosium dedisse in mandatis, ut in concilium minime intromitteretur. Idem quoque Iuuenalem respondisse docent ipsa acta. Thalassius autem dixit ea nihil habere autoritatis, quæ à principibus condemnationem habuissent: neque fidei propositæ hanc defensionem esse. Unde Dioscorum quæ fiebant reprehendisse acta indicat, his fere verbis: & dixisse, quales iam seruantur canones? Cum Theodoritus in conuentum venisset tum fertur senatum dixisse, quod pro accusatore ingressus est: respondisse Dioscorum eum episcopi loco considerare. Tum senatum dixisse, cum Eusebium, tum Theodoritum locum accusatorum obtinere, non aliter quam Dioscorum ipsum locum tenere rei. Omnibus igitur actis secundi Concilij Ephesini perlectis, sententia quoque contra Flavianum & Eusebium pronunciata, usque ad verbum quoddam, quo prolato, Hilarius episcopus loqui cœpit, episcopi Orientis, & qui cum illis erant, clamabant: anathema Dioscoro. Eodem momento Christus abdicauit Dioscorum: Flavianus à Dioscoro abdicatus est. Sancte domine, tu in illum animaduerte: tuque imperator orthodoxe, illum uiscere. Viuat Leo multos annos: multos annos uiuat patriarcha: Postremò lectis illis literis, quæ ostendebat, omnes episcopos ibi in unum collectos abdicacioni Flauiani, & Eusebij consensisse, illustrissimi magistratus ista, quæ sequuntur, totidem verbis locuti sunt.

Postridie cum concilium exquisitius habitum esset, de orthodoxa & catholica fide multo accuratius quaesitum videmus. Ac quoniam Flavianus, piæ memoriæ episcopus, & Eusebius reuerendiss. Dorylæi episcopus ex concilij actorum

rum decretorumque inquisitione, & ex verbis eorum, qui
 tum concilio præsiderunt (dixerant enim se errore lapsos
 fuisse, iniusteque Flavianum & Eusebium abdicasse) decla-
 rati sunt minimè in fide hallucinati, & propterea iniquè ab-
 dicati, æquum nobis sanè videtur, idque Deo nostram ap-
 probante sententiam, vt Dioscorus (modò ita placuerit di-
 uinissimo & sanctiss. domino nostro imperatori) reueren-
 diss. Alexandria episcopus, Iuuenalis reuerèdiss. episcopus
 Hierosolymorum. Thalassius reuerendiss. Cæsareæ Cap-
 padociæ episcopus, Eusebius reuerendiss. episcopus Arme-
 niæ, Eustathius reuerendiss. episcopus Seleuciæ Isauriæ (pe-
 nes quos tum potestas erat, concilioq; illi præsidebant) sa-
 cri concilij sententia ac iudicio eodem pœnæ genere sicut
 canones ecclesiæ postulant multati, dignitate episcopali
 abdicentur: omniaque ex sententia imperatorum diuiniss.
 decernantur. Quibus verbis recitatis, clamare Orientis epi-
 scopi: iustum est istud quidem iudicium: deinde vociferari
 episcopi Illyrici, omnes errauimus: omnes veniam po-
 stulamus. Ac cum episcopi orientis rursus clamassent, iusta
 est ista sententia? homicidam abdicauit Christus, martyres
 vltus est Christus, senatores iusserunt, vt singuli episcoporum
 ibi coactorum, separatim suam ipsorum fidem exponerent:
 vt qui. pro certò cognosceret imperatorè diuinissimum se-
 cundum formulam illam fidei à trecentis decem & octo pa-
 tribus Nicææ, & à centum quinquaginta Constantinopo-
 li coactis edita, & secundum epistolas sanctorum patrum, Gre-
 gorij, Basilij, Hilarij, Athanasij, Ambrosij, & secundum epi-
 stolas Cyrilli in primo Concilio Ephesino palam recita-
 tas credere. Etenim Leonem reuerendiss. antiquæ Romæ
 episcopum Eutychem propterea abdicasse. Isto igitur con-
 uentu ad hunc modum dimisso, cum episcopi sanctiss. ad
 alium conuentum agendum in vnum cogeretur, Eusebius
 Dorylæi episcopus libellos pro se ac Flauiano illis obtu-
 lit: quibus Dioscorum, vt pote eundem cum Eutyche te-
 nentem errorem, & quod ipsos sacerdotio abdicauerat,
 accusauit: addidit præterea, quòd Dioscorus voces quas-
 dam in concilio tum congregato minime prolatas in com-
 mentarijs inseruerat, quòd Chartas, in quibus nihil inerat
 scripti subdole parauerat, quibus ipsi subscriberent, postu-
 lauitq;

Iavitque ut omnia acta secundi concilij Ephesini sententia episcoporum iam coactorum abrogarentur, ipsique restituerentur ad sacerdotium, sceleratumque illud Eutychis dogma anathemate damnaretur: petebat porro ut post actorum lectionem aduersarius in concilio compareret. Quod cum ut fieret, concessum esset, Aetius Primicerius notarius dixit, se ad Dioscorum venisse, sicut etiam ad alios: respondisseque Dioscorum non sibi à custodibus suis permissam potestatem ad concilium accedendi. Verebatur etiam Dioscorum ante concilium coactum quaestum fuisse: quo minimè inuento, dixisse Anatolum episcopum, eum debere accersi, & ad concilium venire. Quare confecta, qui ad eum missi erant reuersi dixerunt dixisse Dioscorum: teneor equidem à custodibus: quod si faciunt mihi copiam veniendi, dicant. Ac cum illi, qui missi erant, dixissent se ad eum, non ad Magistrianos missos, cum ferunt sic dixisse: paratus sum ad sanctum & generale concilium venire, sed impediatur. Quibus adiunxit Himerius, quod ipsis redeuntibus à Dioscoro obuiam factus est Boetius, Magistro diuinorum officiorum, & cum eo rursus episcopi ibant ad Dioscorum, & quòd quaedam de colloquio habito cum Dioscoro schedis notata habebant: quae cum essent perfecta, declarabant Dioscorum ista his ferè verbis dixisse. Cum hanc rem mecum ipse considero, competioque perquam utilem mihi esse, ista respondeo, quoniam praesides illustrissimi, qui in isto concilio sedent, multa post crebra singulorum colloquia decreuerunt, ipsaeque ad secundum iam vocor concilium, quòd ea, quae ante dicta fuerint, retractentur, quaeso ab illis, ut praesides, excellentissimi sacerque senatus, qui primo interfuerunt Concilio, etiam huic intersint, ut eadem res denuo accurate disquirantur. Cui, Acta referunt, Acacium respondisse ad hunc modum. Non iussit sanctum & eximium concilium, ut tua sanctitas ideò accedat, uti ea, quae coram illustrissimis praesidibus, & coram sacro senatu acta fuerunt, retractentur, sed nos misit, eo plane animo, uti tu ad Concilium venias, & ne tua sanctitas absit ab illis. Cui, Dioscorum dixisse, ostendunt Actorum commentarij: significastis mihi Eusebium iam libellos concilio obtulisse: vos

se: vos obtestor denuo, vt coram præsidibus & senatu mea
 causa penitus expendatur cognoscaturque. Postea alijs
 quibusdam eius generis interpositis, mittebantur denuo
 quidam ad Dioscorum hortandum, vti rebus in concilio
 gerendis interesset. Quo facto, qui missi erant, redeuntes
 dixerunt, se eius verba in schedis notasse: quæ significa-
 bant dixisse eum. Iam pridem significauî vestræ san-
 ctitati, me morbo teneri: Idcirco peto, vt illustrissimi præ-
 sides, & sacer senatus rerum disquirendarum dijudicatio-
 ni adsint. Ac quoniam morbus ingrauescit, eam ob cau-
 sam aduentum differo. Tum Cecropium, Actorum com-
 mentarij memorant, dixisse Dioscoro: Antea nulla abs-
 te de morbo facta est mentio, debueras igitur canonibus
 ecclesiæ fecisse satis. Huic autem respondisse Dio-
 scorum: Semel dixi, præsides debere interesse con-
 cilio. Deinde Ruffinum Episcopum Samosatenum di-
 xisse Dioscoro, ea, quæ quærebantur, secundum cano-
 nes ecclesiæ quæri: & propterea eum ad concilium acce-
 dentem posse, quæ vellet, liberè dicere. Persuasio
 igitur Dioscoro, Iuuenalis etiam & Thalassius eo ad-
 uentarunt. Eustathius autem protulit ea, quæ nihil ad
 rem pertinebant. Ad quæ respondisse Dioscorum Acta
 docent: rogasseque imperatorem Christi amantissimum,
 vt præsides, & illi qui cum ipso iudicium in concilio de-
 dissent eò accederent. His rebus, eos qui missi erant
 respondisse, Eusebium eum solum accusare: & propterea
 non necesse esse, vt omnes accederent: dixisse tum
 Dioscorum omnes, qui cum ipso iudicium in concilio
 dederant debere accedere. Nam Eusebium non habere
 priuatam contra ipsum actionem: sed ea, de quibus
 omnes decidissent iudicassentque. Rursus illis, qui
 missi erant, idem vrgentibus, respondisse Dioscorum:
 semel dixi, quæ dixi, & amplius quod dicam non ha-
 beo. Post ista Eusebium Dorelæi episcopum dixisse,
 se contra Dioscorum solum habere actionem, contra alium
 præterea neminem: postulasseque vt tertio accersiretur
 Dioscorus: quem interpellantem Aetium, docuisse,
 iam dudum quosdam, qui se clericos esse dicebant, vna
 cum Laicis quibusdam Alexandria ad concilium venisse,
 dedisse

dedisse libellos cōtra Dioscorū, eos stantes pro foribus tē-
 pli, in quo concilium sedebat, clamores edidisse. Ac primū
 Theodorum concilio libellum exhibuisse, qui sanctæ ec-
 clesiæ Alexandrinæ diaconus fuit : deinde Ischyrianum e-
 iusdem ecclesiæ diaconum : tum Athanasium presbyterum
 filium fratris Cyrilli : Sophronium item dedisse libellos,
 quibus Dioscorum tum ob blasphemiam, tum ob res ad
 corporis vsū pertinentes, violentamque pecuniarum di-
 reptionem criminabatur. Porro autem vocatur tertio Dio-
 scorus, vt ad concilium accedat. Qui autem ad hoc nego-
 cium designati erāt, reuersi, significabant concilio Diosco-
 rum dixisse: satis multa docui vestram pietatem, quibus ni-
 hil addere possum. Ac rursus illis, qui ad eam rem missi e-
 rant, vrgentibus, vt veniret, Dioscorus eadem ipsa respon-
 dit. Tum Pascasinus dixit : Dioscorus iam tertio vocatus
 non venit, conscientia stimulo percussus: rogauitque, quid
 meritus esset. Ad quod responderunt episcopi, eum factū
 ecclesiæ canonibus obnoxium. Deinde Proterius, episco-
 pus Smyrnæ: quādo, inquit, sanctus Flauianus ab eo fuit
 interfectus, non prout meruerat, pœnas persoluit. Postre-
 mō Leonis antiquæ Romæ Archiepiscopi Vicarij, ista to-
 tidem verbis in concilio recitarunt. Facinora ea, quæ sunt,
 à Dioscoro dudum Alexandriae vrbis primariæ episcopo,
 contra canonum præscriptionem, & disciplinam ecclesiæ,
 stucam admissa, partim ex illis, quæ in priore cōfessu inquit,
 ta erant, partim ex his, quæ hodie acta sunt, omnibus sunt,
 exploratè perspecta. Iste enim (vt multa alia missa facia-
 mus) Eutychem eiusdem cum ipso opinionis à proprio
 suo episcopo, patre videlicet sanctissimo, et episcopo no-
 stro Flauiano, sicut canon poscebat ecclesiæ, abdicatum,
 sua ipsius autoritate contra ecclesiæ recepit in communi-
 onem: idque ante, quàm concilio illi, quod Ephesi cum epi-
 scopis Santissimis habebat, interfuisset. Quibus episcopi,
 sedes apostolica veniam propterea tribuit, quòd res, quæ
 ibi gesserant, contra voluntatem gessissent: qui ad præsent,
 vsque tempus Leoni, episcopo sanctissimo, & vniuerso san-
 cto & generali concilio morem gerunt: & ob eam causam
 eos, vtpote eidem fidei consentientes, in suam recepit com-
 munionem. At iste Dioscorus de illis rebus, de quibus ge-
 reret,

mere, lugere, seque humi abijcere debuerat, etiam adhuc
 gloriari non desinit. Accedit eodem, quod epistolam beati
 Leonis, quam scripsit ad Flavianum sanctæ memoriæ epi-
 scopum, legi non permisit, idq; sapius rogatus ab his, qui
 eam attulerant, ut legeretur: ipseque cum iureiurando adie-
 cito se eam legendam curaturum pollicitus esset. Quæ mi-
 nimè perlecta, sanctissimis orbis terrarum ecclesijs & of-
 fensionem fuit, & detrimento. At quanquam talia consciue-
 rat facinora, tamen consilium à nobis initum est, quo mo-
 do tum ei pro impio scelere ab ipso ante admissio, tum reli-
 quis idem pijs episcopis, penes quos minimè par cum eo
 erat potestas iudicandi, aliqua impertiretur misericordia.
 Verum quoniam prior eius impietas, posterioribus scele-
 ribus longe superata est (non enim dubitavit etiam san-
 ctissimum & religiosissimum antiquæ Romæ archiepisco-
 pum communionem interdicere: quinetiam cum libelli ple-
 ni impietatis ab ipso commissæ contra eum essent produ-
 cti, & ille ipse semel, iterum, ac tertio, uti canon ec-
 clesiæ vult, esset ad concilium vocatus, minime obtem-
 peravit, utpote propriæ conscientiæ stimulis pulsus, &
 eos, qui à varijs concilijs iure essent abdicati, contra
 ius recepit ad se, denique varijs ecclesiæ legibus ab eo
 quasi pedibus conculcatis, contra se ipse quodammo-
 do sententiam pronuntiaverat) quoniam, inquam, hæc
 omnia deinceps admisit, idcirco sanctissimus & bea-
 tissimus archiepiscopus magnæ & antiquæ Romæ Leo,
 per vos & præsens Conciliū cum beatissimo & omni laude
 celebrando apostolo Petro, qui est petra, & basis ecclesiæ ca-
 tholicæ, & fidei orthodoxæ fundamentū, spoliavit omni di-
 gnitate episcopali, & omni sacerdotali ministerio prorsus
 abdicavit. Quamobrè hoc sanctū & frequens concilium,
 sententiā, quā ecclesiæ canones postulant, cōtra Dioscorū,
 de quo nostrā superior instituta fuit oratio, pronuntiat.
 Quibus ab Anatolio, Maximo, & reliquis episcopis cō-
 firmatis, illis exceptis, qui à senatu erāt vnā cum Diosco-
 ro abdicati, de his per literas à concilio referebatur ad
 Martianum: & abdicatio per idem concilium missa fuit
 Dioscoro: quæ ita se habet. Scitote tum quod diuinos
 ecclesiæ canones contempseris, tum quod sancto huic &
 generali

generali concilio minimè obtemperaueris, tum propter alia multa crimina præterea, quæ commisisse deprehensus es, tum quod tertio vocatus à sancto hoc & celebri concilio, ut illis, quæ sunt tibi obiecta, responderes, non veneris, scito, inquam, te propter ista omnia à sancto & generali concilio, tertio Idus istius mensis Octobris episcopatu abdicatum esse, & ab omni iure ecclesiastico penitus abalienatum. Quibus verbis in commentarios relatis, missisque ad pios sanctissimæ ecclesiæ Alexandriae episcopos, & decreto contra Dioscorum edito, conuentus iste dimissus fuit, eoque modo exitum habuit. Verùm post in vnum rursus congregati, primum responderunt ad rogatum principum de vera rectaque fide doceri cupientium: deinde dixerunt non debere quicquam amplius de causa Eutychis semel ab episcopo Romano conclula definitaque statui: in quam sententiam omnes quasi pedibus iuerunt. Quinetiam cum omnes episcopi se eadem affirmare clamarent, & principes verbis quemque patriarcham hortarentur, ut vna & altera persona cuiusque eorum dioceseos in medium prodiret, quo sententia cuiusque perspicue cognosceretur, Florentius episcopus Sardinensis potestatem petijt, ut cum concilio & rebus tēpore deliberatis, ipsi possent ad veritatem accedere: & Cecropius episcopus Sebastopolis: Fides, inquit, & præclare exposita est à trecentis decem & octo sanctis patribus, & confirmata deinde à sanctis patribus, Athanasio, Cyrillo, Celestino, Hilario, Basilio, & Gregorio, & iam denuo à sanctissimo Leone stabilita. Itaque petimus, ut fidei formula tum trecentorum sanctorum patrum, tum Leonis sanctissimi legatur: qua perlecta, totum concilium clamauit: ista est fides orthodoxorum: sic omnes credimus, sic Papa Leo credit: sic credidit Cyrillus: sic Papa interpretatus est. Ac cum colloquium inter eos fieret, ut formula fidei à centum quinquaginta sanctis patribus Constantinopoli edita legeretur, illa quoque lecta fuit. Postea totum denuo concilium clamauit: hæc fides orthodoxorum: sic omnes credimus. His confectis rebus, Aetius archidiaconus, habeo, inquit, ad manum diui Cyrilli epistolam ad Nestorium: quam omnes episcopi Ephesi congregati, suis
subscri-

subscriptionibus ratam fecerunt: habeo etiã alterã eiusdem
Cyrilli epistolam scriptam ad Joannem episcopum Anti-
ochiã, eamque confirmatam: quã epistolã vt perlegerẽ-
tur, postulauit. Colloquio igitur de his factò, vtraque
lecta fuit. Prioris autem quandam partem hoc loco posu-
imus, quã se habet ad hunc modum.

*Reuerendiss. Sanctissimòq; collegio nostro Nestorio
Cyrillus S.*

Sunt, vt audio, nonnulli, qui meã existimationi apud
Stuam reuerentiam obrectent, idque non raro: quod
quidem tum faciunt potissimum, cum illustres viros
ac magistratus in vnum frequentes conuenisse animaduer-
tunt: rati fortasse tuas aures eiusmodi rebus audiendis ob-
lectari. Ac paulò infrã. Sanctum & celebre concilium
asserit eum, qui ex Deo patre naturaliter genitus est, filium
esse vnigenitum: Deum verum, ex Deo vero: Lumen de
lumine: per quem pater omnia fecit: descendisse de cæ-
lo, incarnatum esse, hominem factum, passum: resurre-
xisse tertio die, ad cælos ascendisse. His verbis, huic-
que doctrinã nos oportet assentiri, rationeque & men-
te illustrare, quid sibi velit, incarnari, quid verbum Dei
hominem fieri. Non enim dicimus, quod Dei verbi
natura commutata, facta sit caro: neque quòd in totum
hominem, qui constat ex animo & corpore, conuersa,
sed illud potius, quòd verbum secundum subsistentiam
carnem anima rationis particeps animatam sibi cõiugens,
factus est homo, eo certè modo, qui nec exprimi ver-
bis, nec cogitatione comprehendi potest: & vocatus fi-
lius hominis, non secundum voluntatem solam, aut quod
suã benignitati ita visum erat, neque assumptione dunta-
taxat personã, aut quòd diuersã naturã in veram vnitatem
coniunctã erant, sed quòd vnus Christus ex duabus con-
stabat naturis, vnusque filius: non quòd naturarum dif-
ferentia sublata erat propter vnitatem, sed diuinitas &
humanitas inexplicabili quadam & arcana coniunctionis
li 7 conuert-

concurfione vnum dominum, & Christum, & filium esse, cerunt. Et alijs quibusdam interpositis ista adiungit. Quo, niam propter nos, & propter nostram salutem sibi secundum subsistentiam naturam iunxit humanam, & processit, ex muliere, idcirco dicitur secundum carnem natus esse. Nam non primum, uti communis natura fert, natus est homo ex sancta virgine, ac deinde verbum Dei in eum ingressum est, sed in vulua cum carne copulatus, dicitur carnale, sustinuisse natiuitatem, utpote qui suae carnis natiuitatem, sibi propriam effecerit. Eodem modo dicimus eum passum esse, resurrexisse, non quod deus verbum in sua natura aut plagas, aut confixus clauorum, aut alias afflictationes passus est (diuinum enim numen, quia sit corporis expertus, pati non potest) sed quod corpus, quod ipsius proprium factum est, patiebatur, dicitur ille ipse ista pro nobis passus esse. Nam in corpore, quod patiebatur, inerat ille, qui pati non poterat. Sed de hac quidem epistola haecenus. Alterius epistolae magna pars in primo historiae libro posita est.

Cap. 6. 1.
libri.

Conci. ge
ner. fol.
762.

In ea quidem epistola, quam Ioannes episcopus Antiochiae scripsit, Cyrillus vero etiam suo suffragio penitus confirmavit, talis extat sententia. Confitemur sanctam virginem, Deiparam esse, propterea, quod ex ea Deus verbum carnem sumpsit & humanitatem, & ex ipsa conceptione sibi templum, quod accepit ab ea, coniunxit. Ac non sumus nec scij homines diuinitus inspiratos voces euangeliorum & epistolarum scriptarum ab apostolis, quae sunt de domino traditae, partim communes asseruisse, velut de vna persona prolatas, partim separatim diuisisse, velut de duabus naturis, positas, partim diuinas affirmasse, velut de Christi diuinitate duntaxat loquentes, partim denique humiles & abiectas, velut de humanitate solum conscriptas.

Quibus addit ista. Cum istas vestras pias voces legissemus, vosque ipsos ita sentire comperiremus (vnum dominus, vna fides, vnum baptisma) totius vniuersitatis conservatorem Deum laudibus extulimus, & sumus propterea inter nos animis admodum laetati, quod vestra simul & nostrae ecclesiae partim scripturis diuinitus inspiratis, partim sanctorum patrum traditione impulsae, concordem inter ipsas fidem amplectantur.

His epi-

His epistolis perlectis, qui aderant in concilio, sic clamabant: Omnes ita credimus: ita Leo Papa credit: Anathema ei, qui Christum diuidit, qui eius confundit naturas: ista fides Leonis archiepiscopi: sic credit Leo: Leo, & Anatolius etiam sic credunt. Omnes sic credimus: & Cyrillus ita credit: sempiterna sit memoria Cyrilli, & epistolæ eius similiter. Sic nos sentimus: sic nos & credidimus, & credimus. Leo archiepiscopus sic credit, sic scripsit. Ac cum fieret colloquium inter eos ut Leonis epistola legeretur, lecta fuit, & interpretatio illi adiuncta, quæ in Actis Concilij extat.

Post lectam epistolam, cum episcopi clamassent: hæc fides patrum, hæc fides apostolorum, omnes sic credimus, orthodoxi sic credunt, anathema ei, qui sic non credit, Petrus per Leonem ista pronuntiauit, apostoli sic docuerunt, Leo piè & verè ista docuit, Cyrillus sic docuit, Leo & Cyrillus similiter docuerunt, anathema ei, qui sic non credit, ista vera fides, sic orthodoxi sentiunt, ista fides patrum, ista cur in Concilio Ephesino non legebantur, ista Dioscorus occultauit, cum inquam, episcopi ad hunc modum clamassent, Acta concilij referunt, quòd cum pars epistolæ Leonis, quæ hæc verba complectebatur: Ad persoluendum nostræ naturæ debitum, diuina natura naturæ patibili iuncta fuit, quòd vnus & idem mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus (quæ quidem res ad nostra vulnera curanda admodum accommodata fuit) ex vna natura mori posset, ex altera non posset: cum, inquam, hæc pars lecta esset, & de verborum sensu ac sententia episcopi Illyrici & Palæstini ambigerent, Aetius archidiaconus sanctissimæ ecclesiæ Constantinopolitanæ sententiam Cyrilli in medium protulit: quæ ita se habet.

Quoniam corpus ipsius proprium, gratia Dei, ut ait Apostolus Paulus, pro omnibus gustauit mortem, idcirco ipse dicitur pro nobis mortem passus: non quòd ipse mortem, quantum ad ipsius naturam pertinebat, esset expertus (istud namque vel dicere, vel sentire insania est) sed quòd, uti dixi modò, caro eius gustauit mortem. Ac rursus de sententia epistolæ Leonis, quæ

Conci. ge.
ne. Tom.
1. fo. 64.

Hebr. 2.

ita se habet : Agit vtraque forma alterius communione ,
 quod vtriusque proprium est : verbo quidem illud o-
 perante , quod verbi est , corpore autem ea exequente ,
 quæ sunt corporis : atque illud claret miraculis , hoc ,
 contumelias sustinet : de hac , inquam , sententia cum
 dubitarent Illyrici , & Palæstinæ episcopi , idem Aetius
 sententiam Cyrilli legebat , hæc verba complectentem .
 Quædam voces de domino in sacris literis traditæ , ma-
 ximè diuinæ naturæ conueniunt : aliæ rursus humanæ ,
 aliæ medium locum obtinent , vtpote quæ filium Dei ,
 & Deum & hominem pariter esse declarant . Postea
 cum de alia parte epistolæ Leonis episcopi suprâ po-
 siti ambigerent , quæ sic se habet : tamen in domino Ie-
 su Christo , vna est reuera Dei & hominis persona , ta-
 men aliud est , vnde in vtroque communis est contu-
 melia , aliud , vnde communis est gloria . De nostro e-
 nim illi est minor patre humanitas , de patre illi est æ-
 qualis cum patre diuinitas : Theodoritus , re ponderata ,
 dixit à beato Cyrillo hæc esse ad verbum tradita .
 Cùm homo factus erat , non deposuit , quod proprium
 erat , sed mansit quod erat , & altera natura , in altera
 habitauit , hoc est diuina natura in humana .
 His explicatis , cum illustres principes sciscitarentur ,
 vtrum quisquam esset , qui amplius dubitaret , omnes re-
 sponderunt , se non amplius dubitare . Post Atticus e-
 piscopus Nicopolis dies aliquot omnibus dari postulauit
 ad deliberandum , vt ea , quæ & Deo placerent , & san-
 ctorum patrum doctrinæ consentirent , constanti & sta-
 bili mente decernerentur : postulauit etiam epistolam
 Cyrilli ad Nestorium scriptam : in qua Cyrillushorta-
 tur Nestorium , vt duodecim fidei quasi capitibus con-
 sentiat , quibus omnes consenserunt . Ac cum princi-
 pes de hac re verba inter se fecissent , concessissentque
 illis ad deliberandum dies quinque , vt cum Anatolio
 Constantinopolis antistite conuenirent , omnes assense-
 runt dicentes : nos sic credimus : omnes sic credimus ,
 vt Leo credit , sic credimus : nemo nostrum dubitat :
 nos omnes subscripsimus . Ad quæ rursus dicebantur
 ista : non necesse est vt omnes conueniant , sed quoniam
 consen-

12. ca. 12
 47. fidei.

consentaneum videtur, ut qui ambigant, confirmentur, reuerendissimus episcopus Anatolius ex illis, qui subscripserunt, eligat eos, quos ad docendum ambigentes, idoneos putauerit. His adiecit concilium: petimus à patribus, ut concilij huius primarij pro nobis orthoxis Imperatori, & Augustæ supplicent: omnes peccauimus: omnibus detur venia. Clerus autem ecclesiæ Constantinopolitanæ clamauit: pauci clamant: non totum loquitur concilium. Tum clamant episcopi Orientis: exilio abdicatur Aegyptius. Ac cum episcopi Illyrici idem postularent, clamauit Clerus Constantinopolitanus: exulet Dioscorus: exulet Aegyptius: exulet hæreticus: Christus Dioscorum abdicauit. Rursus Illyrici episcopi & qui cum illis erant clamant: omnes peccauimus: veniam omnibus tribuito. Dioscorus concilio: Dioscorus expelletur ecclesijs. His rebus, alijsque eiusdem generis exagitatis, conuentus dimissus est. Proximo post conuentu, cum senatus simul collocutus esset, ut formulæ iam postulatae legerentur, Constantinus secretarius à Sceda ista, quæ sequuntur, legit.

Postridie cum concilium exquisitius habitum esset, de orthodoxa & catholica fide, multò accuratius quæsitum videmus. Ac quoniam Flauianus piæ memoriæ episcopus, & Eusebius reuerendiss. Dorylæi episcopus ex concilij actorum decretorumque inquisitione, & ex verbis eorum, qui tum concilio præsiderunt (dixerant enim se errore lapsos fuisse, iniusteque Flauianum & Eusebium abdicasse) declarati sunt minime in fide hallucinati, & propterea iniquè abdicati, æquum nobis sane videtur, idque Deo nostram approbante sententiam, ut Dioscorus (modo ita placuerit diuissimo & sanctissimo domino nostro imperatori) reuerendissimus Alexandriæ episcopus, Iuuenalis reuerendissimus episcopus Hierosolymorum, Thalassius reuerendissimus Casareæ Cappadociæ episcopus, Eusebius reuerendissimus episcopus Armeniæ, Eustathius reuerendiss. episcopus Beryti, & Basilius reuerend. episcopus Seleuciæ Isauriæ (penes quos tum potestas erat, concilioque illi præsidebant) sacri concilij sententia ac iudicio eodem pœnæ genere, sicut ecclesiæ

*Martiano.
no.
Fulcheria.
Dioscoro.*

Eadē supra posita sunt in hac Epitome, tum in c. li. eius.

EVAGRII HISTORIAE

canones postulant, multati, dignitate episcopali abdicentur, omniaque de sententia imperatorum diuinitate decernantur. Deinde alijs scriptis perlectis, episcopi, qui ibi erant coacti, cum rogarentur, vtrum littera Leonis fidei trecentorum decem & octo sanctorum patrum in concilio Nicæno olim congregatorum, & fidei etiam centum & quinquaginta patrum, qui Constantinopoli in vnum conuenerant, consentirent, Anatolius Constantinopolis antistes, & omnes ad vnum, qui aderant, responderunt epistolam Leonis cum fide sanctorum patrum, quos diximus, consentire eidem epistolæ subscripserunt. Quibus ita constitutis, clamauit conciliū, oēs assentimur: oēs ista approbamus, oēs similiter credimus, omnes eadē sentimus, omnes sic credimus. Sic credere patres qui sunt in concilio: sic, qui subscripsere concilio. Ad multos annos viuat imperator: ad multos annos viuat Augusta: ad multos annos viuant patres, qui intersunt concilio, qui eiusdem fidei sunt cum concilio. Ad multos annos viuat imperator: ad multos annos viuant, qui eadem sentiunt cum concilio: ad multos annos imperator. Omnes fidei subscripsimus: sic sentit Leo: sic nos sentimus: postremo sic locuti sunt. De ijs rebus retulimus ad diuinissimum & sanctissimum dominum nostrum imperatorem, responsūque ab eius clementia expectamus. Ac cum illis à quibusdam diceretur, vestra reuerentia & de Dioscoro à vobis abdicato, diuiniss. imperatoris celsitudine insciente, & nobis similiter inscientibus, & de omnibus illis, de quibus à vobis postulatio facta est, & de huius concilij actis est Deo rationem redditura, clamarunt: Dioscorum Deus abdicauit: Dioscorus iure abdicatus est: Dioscorum Christus abdicauit: Post ista, cum responsū quo quid de abdicatis constituere, episcopis permisit, à Martiano allatum erat, quemadmodum à principibus monstratum est, petebant episcopi ista sic locuti. Oramus, vt qui eiusdem sunt opinionis, qui idem sentiunt cum concilio, qui epistolæ Leonis in concilio subscripserunt, in conciliū ingrediātur. Qui, facto colloquio, in conciliū ascripti sunt. His confectis rebus, supplices libelli

Conci. 8e
To. 1. 872
colum. 1.

libelli ab Episcopis diœcesæos Aegypti imperatori Martiano oblato legebantur: qui præter alia, ista etiam complexi sunt. Sentimus, sicut à trecentis decem & octo episcopis in concilio Nicæno coactis, fides exposita est: & sicut beatus Athanasius, & Sanctus Cyrillus sentiunt, anathema denunciante omni hæresi, tum Arii, tum Eunomij, tum Manetis, tum Nestorij, tum eorum, qui dicunt carnem domini nostri de cælo delapsam, & non ex Maria Deipara & semper virgine sumptam, eamque nostri omnium carni omnino, peccato excepto, similem: tum omnes, qui erant in concilio clamarunt: Cur isti dogmati Eutyichis nõ denuntiarunt anathema: subscribant epistolæ Leonis, denuntiantque anathema Eutyichi & eius Dogmatis, Leonis epistolæ cõsentiant. Volunt fortasse nos deludere, nos in fraudem impellere. Quibus dixerunt episcopi Aegyptij, multos esse in Aegypto episcopos, seque non posse absentium personam suscipere: rogaruntque concilium, uti expectarent suum archiepiscopum, quo sicut mos postulat illius sententiæ morem gererent. Quòd si ante primatis electionem, aliquid transigerent, episcopos Aegyptiacæ diœcesæos in illos impetum facturos. Cum autem multum præarentur, & concilium illis admodum resisteret, fit sermo, ut spatium episcopis Aegyptijs vsque eo daretur quoad archiepiscopus illis designaretur. Tum supplices libelli quorundam monachorum proferebantur: quorum summa fuit, ut nemo Chartis vllis subscriberet, donec concilium frequens cogeretur, quod cogi decreuerat imperator, & decreta intelligere. Quibus perlectis, Diogenes episcopis Cyzici, memorat, Barsumam vnum ex numero eorum, qui conuenerant, Flavianum trucidasse. Eum enim clamasse occidito, & cum in libello insertus non sit, contra quàm oportet in concilium intrasse. Clamare omnes episcopi: Barsumas vniuersam Syriam perdidit: induxitque contra nos mille monachos. Ac cum rogatum erat, ut qui conuenerant, decisionem concilij expectarent, monachi postularunt, ut libelli ab ipsis compositi legerentur. In quibus continebatur, ut Dioscorus, & episcopi, qui cum eo sentirent, concilio interessent. Quo omnes ad vnum commoti, clamarunt: anathema Dioscoro:

EVAGR. HISTORIAE

111
 Dioscorum Christus abdicavit: Istos foras eijcito. Tolle
 è concilio contumeliam. Tolle vim. Has impias voces im-
 peratori adime. Tolle è concilio contumeliam. Tolle de-
 decus. His resistenterunt monachi, clamaruntque: Tolle
 contumeliam à monasterijs. Cum rursus eadem concilium
 clamasset, fit sermo, vt reliqui libelli legantur, qui afferunt
 Dioscorum iniquè abdicatum, oportereque, fide ad discuti-
 endum proposita, eum concilij fieri participem: & nisi hoc
 fieret, se suorum vestimentorum excussuros pulverem, & à
 communione episcoporum, qui ibi conuenerant, se sepa-
 raturos. Quæ cum dixissent, Aëtius archidiaconus legit ca-
 nonem de his, qui se separant. Rursus cum monachi roga-
 tis sanctissimorum episcoporum, & Aëtij etiam archidia-
 cono repugnarent, & pars concilij Nestorio & Eutychi a-
 nanathema edicerent, pars illud deprecarentur, habitum est
 colloquium à principibus, vt supplices libelli Faustij, & re-
 liquorum monachorum legerentur: qui quidem libelli pe-
 tebant ab imperatore, ne monachi, qui ante rectis dogma-
 tis restitissent, deinceps reciperentur: propterea quòd Do-
 rotheus monachus Eutychem vocauerat orthodoxum.
 Contra quem varia Eutychem dogmata coram principibus
 agitabantur. Post, quinto conuentu facto, principes iu-
 bent, decreta de fide plana fieri: legitque Asclepiades dia-
 conus Constantinopolis decisionem, quæ videbatur non esse
 in commentarios referenda. A qua nonnulli disside-
 runt, alij assensu sunt eidem. Cum autem clamores tollerentur
 contrarij, dixerunt principes dixisse Dioscorum, Flavianum,
 ob hanc rem à se abdicatum: propterea quod duas affirmarat in
 Christo naturas, & decisione contineri, eum ex duabus esse
 stare naturis. Tum Anatolius, non, inquit, ob fidem ab-
 dicatus erat Dioscorus, sed quòd Leonem à communio-
 ne excluderat: & ter vocatus ad concilium, non venerat.
 Deinde principes epistolam Leonis in decisione inseri vo-
 luerunt. Cui cum episcopi contradicerent, affirmarentque, ali-
 am non debere fieri decisionem (eam enim perfectam esse)
 referebantur ista ad imperatorem: qui iubet, vt ex epi-
 scopis, Orientis sex, tres ex Ponto, ex Asia tres, ex
 Thracia tres, tres ex Illyrio, presente vnà Anatolio,
 & Episcopi Romani Vicarijs, in templo conuenirent,
 recte

reſteque de fidei rebus deciderent, vel vt ſinguli ſuam
 ipſius fidem declararent, vel certò ſcirent, concilium in oc
 cidente ea de re coactum fore. Cum autem ab illis roga
 tum eſſet, Dioſcoro ne aſſentirentur Chriſtum ex duabus
 eſſe naturis aſſerenti, an Leoni dicèti duas naturas in Chri
 ſto eſſe, clamarunt, ſe & Leoni credere, & eos, qui ei con
 tradicunt, habere pro Eutychniſtis. Dixere tum princi
 pes, à Leone hoc adiungi, nempe duas in Chriſto con
 iunctas naturas, quæ nec conuerti, nec partiri, nec con
 fundi poſſunt: templumque diuæ Euphemie vnà cum A
 natolio, & vicarijs Leonis, & Maximo epifcopo Antio
 chie, & Iuuenali Hieroſolymorum epifcopo, & Tha
 laſio Cæſareæ Cappadocie, & alijs præterea ingrediun
 tur. Quibus ingreſſis decifio fidei legebatur, quæ ita ſe
 habet: Dominus noſter & ſeruator I E S V S Chriſtus: & quæ
 ſequuntur. Quæ ſupra in hiſtoria à nobis poſita ſunt.
 Qua perlecta clatum eſt: iſta omnium patrum fides: epi
 ſcopi primarij iam huic ſubſcribant: Iſta Apoſtolorum fi
 des: huius quaſi veſtigijs omnes inſiſtimus: omnes ita ſen
 timus. Tum principes, ea, inquit, quæ ſunt decreta à pa
 tribus, quæ que omnibus probata, ad diuinam imperatoris
 ceſſitudinem referentur. In ſexto verò conuentu aderat
 Martianus imperator, deque concordia ad epifcopos ora
 tionem habuit: atque eius iuſſu decifio fidei per Aetium
 archidiaconum Conſtantinopolitanum lecta fuit: cui ſub
 ſcribere ad vnum omnes, ſciſcitatusque eſt impetator, illa
 ne decifio facta eſſet de omnium ſententia. Quod ita eſſe
 omnes ſecundis acclamationibus confirmarunt. Rurſus
 imperator binas habuit apud eos conciones, quas omnes
 vehementer collaudabant. Atque imperatoris hortatu ca
 nones ſanciti ſunt, iuſque metropolitanum Chalcedoni
 tributum: à quo etiam mandatum vt epifcopi ad triduū, aut
 quatrimum manerent, & quod cuique viſum eſſet, illud
 coram principibus quiſque proponeret ad exquirendum,
 & vt quæ eſſent conſentanea, conſtituerent. Quibus con
 ſtitis conuentus dimiſſus eſt. Alia præterea acta ſunt, alij cō
 ſtituti canones. Aliud item celebratum concilium à Iuue
 nali & Maximo: i quo decretū eſt, vt epifcopus Antiochie
 vtraque Phœniciam, & Arabiam ſuæ diœceſi ſubiectā ha
 beret:

Cap. 4.
 huius li.

EVAGRII HISTORIAE

beret: episcopus autem Hierosolymorum, tres Palaestinas, Quod quidem colloquio à principibus & episcopis habito confirmatum fuit. In nono conuentu tractabatur causa Theodoriti: qui Nestorium damnauit anathemate, hisque verbis vsus est: Anathema Dioscoro, & ei, qui negat sanctam Mariam virginem Deiparam, quiq̃ue vnum vnigenitum filium in duos filios diuidit: ego, inquit, & fidei decisioni, & Leonis epistolæ subscripsi. Itaque facto inter omnes colloquio, ad propriam episcopatus sedem restitutus est. In alio conuentu Ibae causa fuit agitata, & legebantur iudicia, quæ Photius episcopus Tyri, & Eustathius Beriti episcopus, de eo pronuntiauerant: sententia autem in posterum diem dilata fuit. Vndecimo conuentu, cum multi episcopi ei ad sacerdotium suffragati essent, certi episcopi restiterunt, dixeruntq̃ue accusatores pro foribus esse & ingredi debere. Legebantur etiam Acta de eo promulgata. Fit præterea à principibus sermo, vt acta Ephesini concilij de Iba, legerentur: omniaq̃ue acta concilij secundi Ephesini irrita fierent, creatione Maximi episcopi Antiochiæ sola excepta: orabantq̃ue de ea re imperatorem, vt nihil eorum, quæ post primum concilium Ephesinum, cui præsidebat sanctus Cyrillus Alexandriae pontifex ratum hereticum dicatumq̃ue est, vt Maximus episcopatum retineret. In altero conuentu, causa Basiani episcopi Ephesi, examinata fuit: & decretum, vt Basianus de eo dignitatis gradu dimoueretur, inq̃ue eius locum sufficeretur Stephanus. Altero conuentu facto, ista stabilita fuere. Conuentu decimo tertio, causa Eunomij episcopi Nicomediæ, & Anastasij, episcopi Nicæ disquisita fuit: qui inter se de suis ipsorum ciuitatibus contenderunt. Decimo quarto conuentu, causa Basiani fuit excussa. Ad extremum decretum fuit, vt Episcopalis sedes Constantinopolitana, proximum locum post Romanam obtineret.

FINIS SECVNDI LIBRI.

EVAGRII